CAPRA cu TREI IEZI

Într-o căsuță cu pridvor de lemn și mușcate roșii lângă ferești, trăia odată o capră care avea 3 iezi.

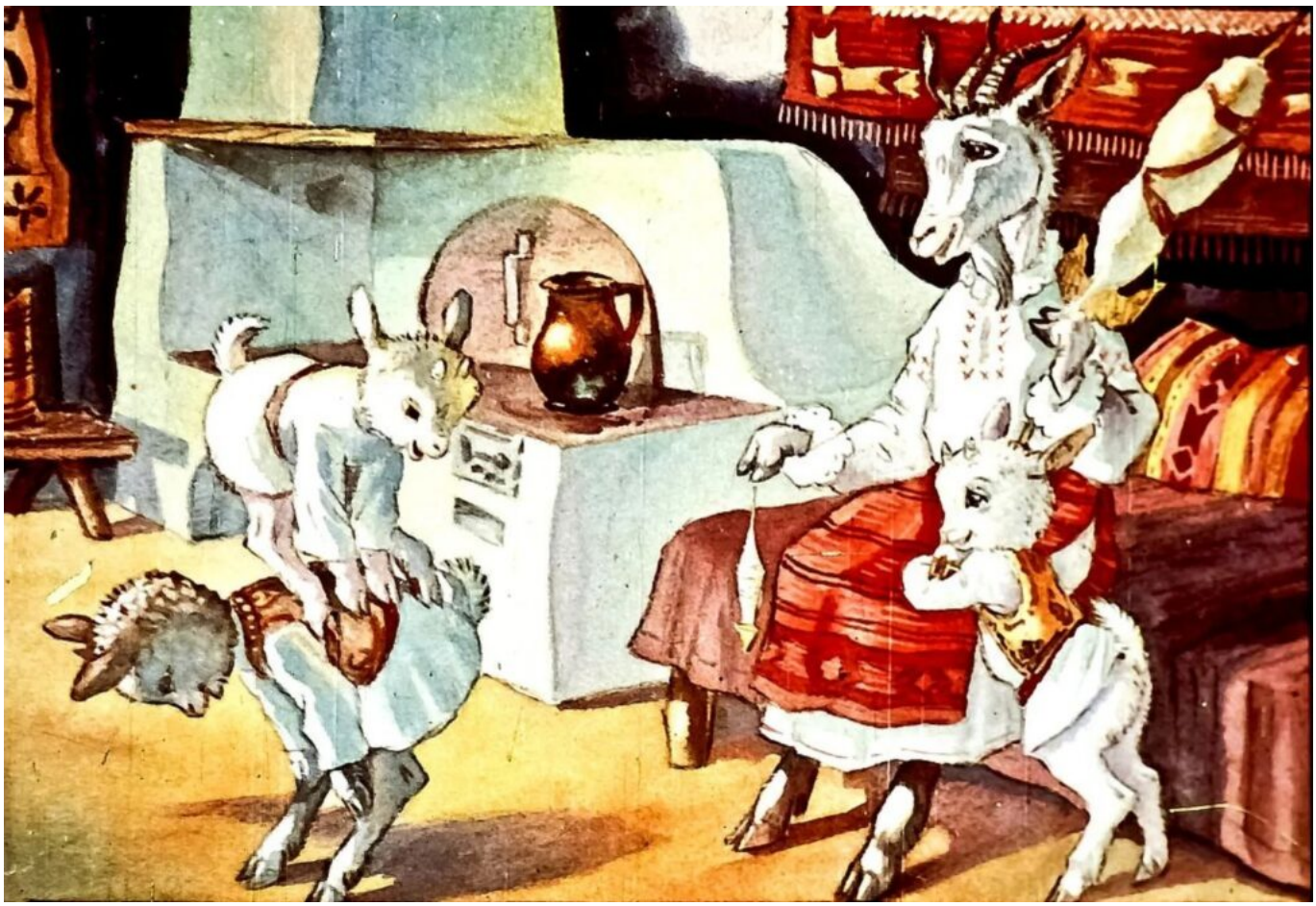

Iedul cel mare și cel mijlociu erau tare obraznici, iar cel mic era harnic și cuminte.

într-o zi, capra le zice iezilor că se duce în pădure să le aducă de-ale mâncării și să nu deschidă ușa nimănui.

Și când s-o întoarce, pentru ca iezii s-o recunoască după glas, o să le spună așa:
Trei iezi cuciueți,
Mamei ușa descuieti!
Că mama v-a aduce vouă
Frunze-n buze, ...
Drob de sare ...
În spinare ...
Smoc de flori
Pe subsuori.

– Să n-ai nici o grijă, mămucă, îi făgăduiră iezii.

Apoi capra iese și se duce în treaba ei.

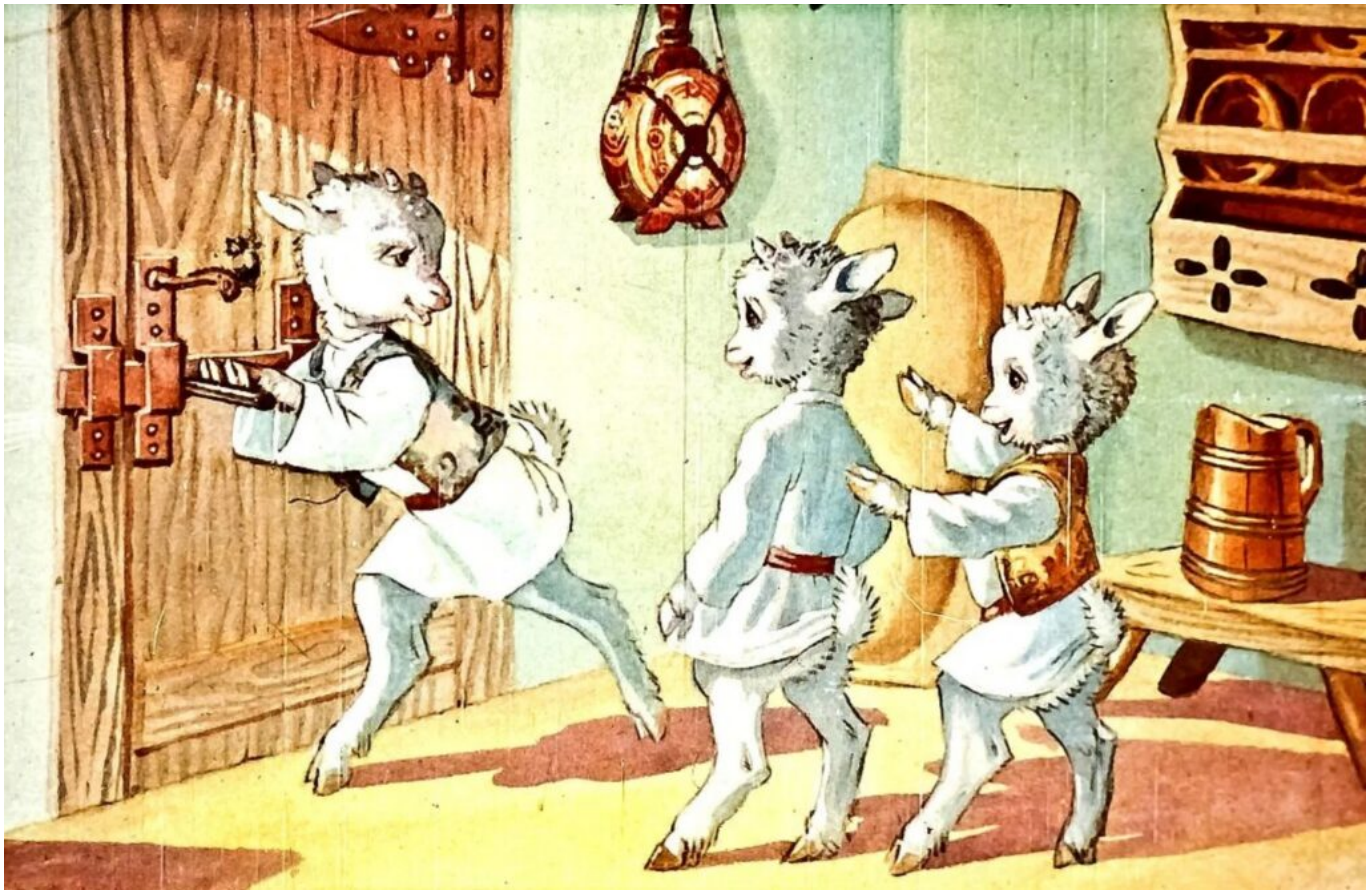

Rămăsi singuri. iezii traseră degrabă zăvorul, încuind ușa, așa cum îi învățăse mama, și se apucară de joacă.

Un dușman de lup, chiar cumătrul caprei, care demult voia să pape iezii, a tras cu urechea la tot ce vorbea capra cu dânșii.

Și nu se îndepărtă bine capra, că lupul bătu la ușă și începu:
Trei iezi cucuieți,
Mamii ușa descuieți!...

Cum il auzi, iedul cel mare sări să tragă zăvorul. Noroc de iedul cel mic că l-a oprit la vreme, zicându-i:

– Nu deschide frățioare, glasul mamei nu-i așa de gros și de răgușit.

Auzind acestea, lupul alergă degrabă la ursul fierar să-și ascută limba și dinții, ca să-i fie glasul mai subțire.

– Acum n-o să-mi mai deosebească glasul, își zicea lupul îndreptându-se din nou spre căsuța caprei și ochii-i luceau de poftă.

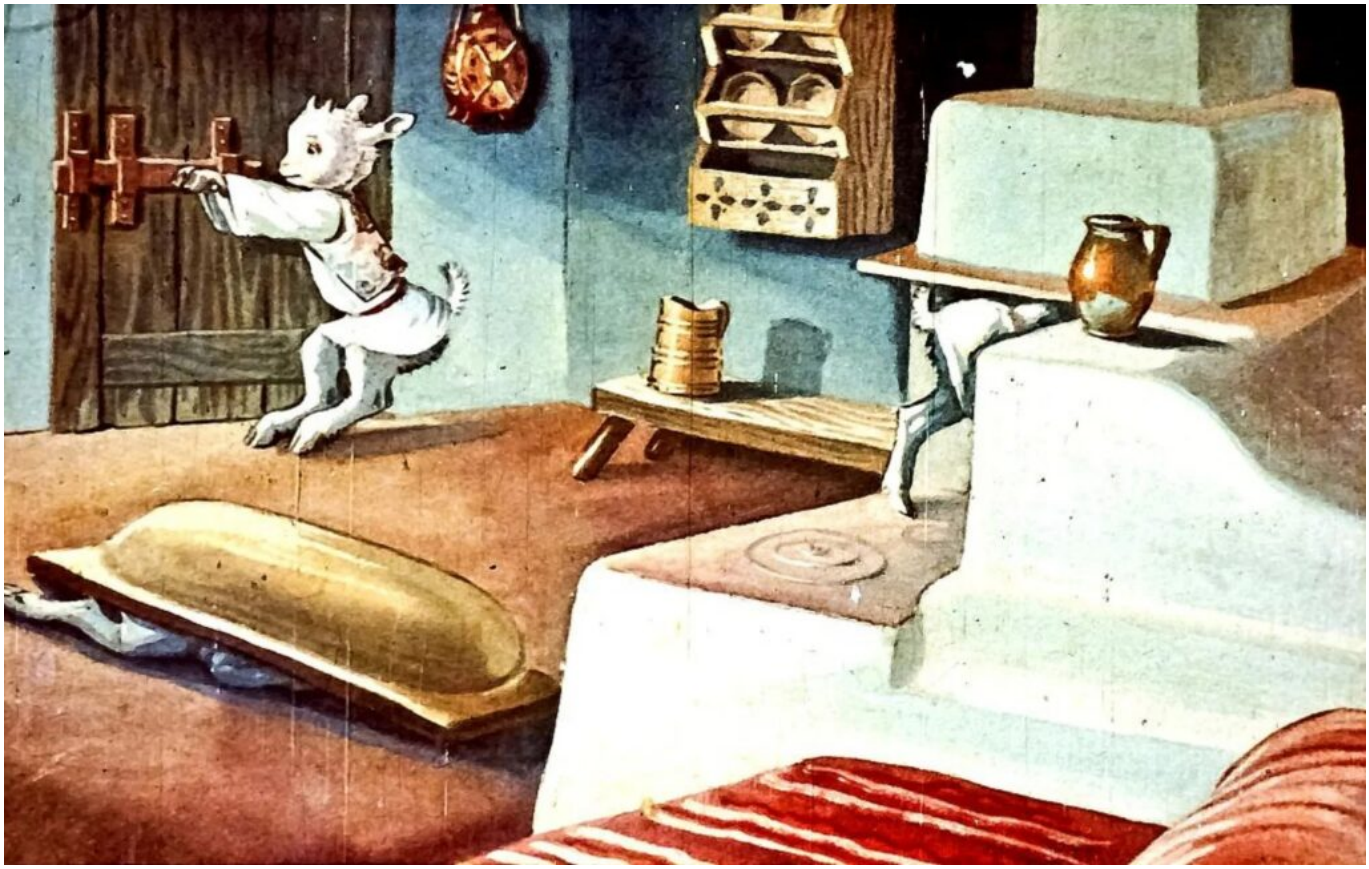

Și așa a fost. Iedul cel mare nu stătu la îndoială și trase zăvorul. Iezii cei mici însă au recunoscut și de data asta că nu e glasul mamei și s-au ascuns, cel mic în horn și cel mijlociu sub albie.

Dar pe ușa deschisă intră lupul căruia îi scăpărau ochii și îi sfârâia gâtlejul de flămând ce era și hață! îl mâncă pe ied.

Văzând că nu mai e nimeni, lupul se aşează pe albie care scârţâi sub greutatea lui. ledului mijlociu i se păru că lupul a strănutat şi, din obişnuinţă, îi strigă:
– Să-ţi fie de bine, nănasule!

– Aha ! se bucură lupul ridicând albia , aici te-ai ascuns, ghiduşule? şi fără a mai sta pe gânduri, îl mâncă şi pe iedul mijlociu.

După ce mai cotrobăi prin casă, ca să dea și peste iedul cel mic care tăcea chitic, în ascunzătoarea lui, lupul, negăsindu-l, plecă lăsând lacrimi și jale în urmele lui.

în vremea asta, capra venea spre casă încărcată cu de-ale mâncării și gâfâind.

Iedul cel mic, cum auzi glasul caprei, îi deschise ușa și, cu lacrimi în ochi, îi povesti tot cum a fost.

Acum nu-i mai rămăsese decât ideul cel mic cu care îi plângea pe ceilalți doi... Capra s-a tot gândit cum să dreagă și ce să-i facă lupului. Și uite-așa, a pus la cale cum să-și răzbune iezii.

A făcut bucate, care de care mai gustoase. De-ți lingeai degetele, nu alta.

Aproape de casă, era o groapă adâncă. Capra o umplu cu jăratic și cu lemne putregăioase ca să ardă mocnit, puse peste groapă nuiele și pământ, pe deasupra lor așternu o rogojină...

...și se duse să-l poftească la masă pe lup. Acesta parcă atâta aștepta, căci iezii abia îi deschiseseră pofta. Lingându-se pe bot,...

...lupul o luă pe urmele caprei, care îi spuse că nu știe cine i-a mâncat iezii. Vicleanul de lup se prefăcu îndurerat de această veste, încercând să dea vina pe urs.

Ajunși acasă, capra îi puse masa pe rogojină și îl așeză pe un scăunel de ceară, care se topea pe nesimțite la căldura focului din groapă.

Deodată, buf! Scaunul topindu-se de tot, lupul se prăvăli peste rogojină, care se scufundă sub greutatea lui în vâlvătaia focului.

Zadarnic se ruga acum lupul de capră să-l scape. Milă de el nu era, după cum nici lui nu-i fusese milă de copilașii ei.

Și auzind caprele și țapii din vecinătate de pățania lupului, tare le-a mai părut bine! Și s-au adunat cu toții veselindu-se împreună.

Și a fost praznic mare, unde a fost poftit și povestitorul care, după aceea, a încălecat pe-o șea și a venit de v-a spus povestea așa.